

LEGENDA O TRČIAJEC NOHE

Pani Magdaléna je osamelá šesťdesiatnička žijúca v malom bytíku v Hlohovci. Manžela zabila pred tromi rokmi a deti jej utiekli na Karibik, od detstva chceli byť pirátmi, a teraz sa im splnil sen! A čo asi naša pani Magdalénka porába v také pekné slnečné popoludnie? Možno štrikuje, možno pozerá televízor, možno sleduje nič netušiace okoloidúce osobky s natáčkami na hlave ako správna slovenská dôchodkyňa. ALE POZOR! Ona je iná ako ostatné babky. Ona si ide do Decathlonu kúpiť parádne nové kopačky (ako keby ich od svojich letných lások už dosť nedostala ☺).

Po troch porušeníach rýchlosti, zrazení dvoch nevinných chodcov a zničení električkového vedenia (to sa jej ako podarilo??) parádne zaflekovala na invalidné parkovacie miesto pred Decathlonom.

Vošla dnu s takou eleganciou, až sa dvere pre ňu otvorili samy. Všetci mladí predavači (aj predavačky) na ňu priam hádzali šarmantné úsmevy a pohľady. To ju ale nezaujímá. Ona si prišla po svoje kopačky a nič, ale že NIČ ju pred tým nezastaví. A hľa, tam sú na tej poličke, vzdušné, ľahké, potu odolné, a hlavne, veľkosť 49,5. Tú tak ľahko nenájdete! Musela totiž ísť za nimi až do Číny, pretože čínske kopačky ešte nedostala. S krabicou v ruke víťazoslávne kráčala k pokladni, keď vtom ho zočila.

Vysoký minimálne meter päťdesiat, opálený odtieň pokožky, šumný a zároveň hanblivý. Bola to láska na prvý pohľad. Posledný neoprén s pätnásť percentnou zľavou, ktorý sa ešte nevypredal. Pani Magdaléna neváha ani sekundu, hádže kopačky do koša (krabicu si však nechá) a rúti sa k neoprénu. Cestou takmer zhadzuje žiarlivých predavačov a predavačky z nôh. Z uší sa jej parí, po chrbte tečie pot a zo zadku prd. Neoprén je jej.

Bez platenia (samozrejme) sa vrúti do svojej Tatrovky a prerezáva si svoju cestu zápchami späť domov do jej rodného mesta Hlohovec. Doma sadne na gauč a premýšľa: „Jój neoprénik súdruh môj, aké dobrodružstvo spolu podnikneme? Pôjdeme korčuľovať? Či bicyklovať? Alebo si spravíme prechádzku na vrch kopca Mount Everest?“ Vtom sa neoprén ozve: „Čo si sprostá? Však plávať podme! Zaplávajme si v jazere Štrkovec!“ (vtedy dávno 100 rokov dozadu sa v ňom ešte mohlo kúpať...). „Ty máš ale super nápady! Podme tam!“ Pani Magdička schytila neoprén do ruky, urobila veľký krok, a už bola pri Štrkovci. Navliekla si neoprén, vyliezla na strom a elegantne hej-rup do vody. Ako sa na dámu patrí.

Neoprén však znečistenie slovenských jazier nezniesol a nitka za nitkou sa mu odtrhla noha. Keď to Magdalénka zočila, takmer zinfarktovala. „Bože!!“ pomyslela si, „prečo je moja noha tam?!“ V panike svoju nohu rýchlo zdvihla, aby sa uistila že ju ešte má. Nečakala však, že v momente, keď jej noha vyletí do ovzdušia, dostane kŕč. A veru dostala poriadnu! Noha jej ostala visieť vo vzduchu a nevedela ňou ani pohnúť. Okoloidúce deti plakali, psi mňaučali, husi radšej odleteli do Ameriky (a teraz to robia každý rok!). Nezvyčajná poloha pani Magdalénky prilákala aj pozornosť mladého šuhaja-fotografa Richarda. V momente na svoj film navždy zaznamenal toto divné stvorenie.

Fotka išla do novín, z novín do sveta a zo sveta do Magdalénkinho televízora. Fotka vzbudila poveru, že v Štrkovci sa nachádza akási prišera. Ľudia ju pomenovali Lochnes (škóti kopírujú slovenskú ľudovú slovesnosť! No toto!). Odvtedy je v Štrkovci kúpanie zakázané a Magdalénkini jediní kamaráti sú rybky v jazere, v ktorom trčí dodnes. Aspoň jej tieto rybky nedajú kopačky.

Kvarta

Téma: Dáma v deravom neopréne